

DUNE

FRANK HERBERT

မြန်မာဘာသာပြန် မြတ်သန်းထွန်း

Book 4 (1965)

The greatest science fiction adventure of all time

စာအုပ်အမည် - Dune
မြန်မာဘာသာပြန် - မြတ်သန်းထွန်း

Book 4 (1965)

Chapter 4

ဒုတိယတွဲ - မွဒ်ဒစ်ပ် (MUAD'DIB)

*

ကျွန်ုပ်၏ခမည်းတော် 'ပါဒီရှာ ဧကရာဇ်မင်း
မြတ်' (Padishah Emperor) သည် မြို့စားမင်း လီ
တို သေဆုံးသည့်သတင်းနှင့် သေဆုံးပုံ

အသေးစိတ်ကို ကြားသိရသောအခါ တစ်ခါဖူးမျှ
မမြင်ဖူးလောက်အောင် ပြင်းထန်သော ဒေါသ
များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ မင်းမြတ်သည်
ကျွန်ုပ်၏မယ်တော်နှင့် ပလ္လင်ထက်တွင် 'ဘဲနီ
ဂျက်ဆရစ်' တစ်ဦးကို ထားရှိရန် ဖိအားပေးခဲ့
သော ပဋိညာဉ်ကို အပြစ်တင်ခဲ့သည်။
'ဂိုဏ်းချုပ်' (Guild) နှင့် ယုတ်မာသော ဘာရွန်အို
ကြီးကိုလည်း အပြစ်တင်ခဲ့သည်။ မြင်မြင်သမျှ
လူတိုင်းကို အပြစ်တင်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်ပင်
လွတ်ငြိမ်းခွင့်မရခဲ့ပေ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်
သည်လည်း အခြားသူများကဲ့သို့ပင် စုန်းမတစ်ဦး
ဖြစ်သည်ဟု မင်းမြတ်က ဆိုသောကြောင့်တည်း။
ကျွန်ုပ်က မင်းမြတ်အား နှစ်သိမ့်ရန် ကြိုးစားကာ
ဤဖြစ်ရပ်သည် ရှေးကျသော ကိုယ်ပိုင်ရှင်သန်
ရေး ဥပဒေအတိုင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းသာ

ဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေးအကျဆုံး အုပ်ချုပ်သူများပင်
ထိုဥပဒေသကို နာခံကြရကြောင်း လျှောက်တင်
ခဲ့သော်လည်း၊ မင်းမြတ်က ကျွန်ုပ်ကို နှာခေါင်းရှုံ့
လှောင်ပြောင်လျက် သူသည် အားနည်းသူတစ်ဦး
ဟု ကျွန်ုပ်ထင်နေသလားဟု မေးခွန်းထုတ်ခဲ့
သည်။ ထိုအခါမှသာ မင်းမြတ်၏ ဤသို့
ပြင်းထန်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမှာ သေဆုံးသွား
သော မြို့စားမင်းအတွက် ပူဆွေးခြင်းကြောင့်
မဟုတ်ဘဲ ထိုသေဆုံးမှုက တော်ဝင်မျိုးနွယ်စု
အားလုံးအတွက် မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ်
သက်ရောက်သွားသည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့်သာ
ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိလိုက်ရသည်။ အတိတ်ကို
ပြန်ကြည့်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ခမည်းတော်၌လည်း
အနာဂတ်ကြိုမြင်နိုင်စွမ်း အနည်းငယ် ရှိကောင်း
ရှိပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မင်းမြတ်၏

မျိုးရိုးနှင့် 'မွဒ်ဒစ်ပ' ၏ မျိုးရိုးမှာ ဘိုးဘေးချင်း
တူညီနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သောကြောင့်
တည်း။

— "ကျွန်ုပ်မည်းတော်၏ အိမ်တော်အတွင်း"
မင်းသမီး အီရုလန် (Princess Irulan) ရေးသား
သည်။

***

"အခုတော့ ဟာကိုနန်က ဟာကိုနန်ကို ပြန်
သတ်ရတော့မယ်" လို့ ပေါလ်က တိုးတိုးလေး
ရေရွတ်လိုက်ပါတယ်။

သူဟာ မိုးမချုပ်ခင်လေးမှာပဲ လုံခြုံအောင်
ပိတ်ဆို့ထားတဲ့ မှောင်မည်းနေတဲ့ 'စတေးလ်တန်
တ်' တဲလေးထဲမှာ နိုးလာခဲ့တာပါ။ သူ
စကားပြောလိုက်တဲ့အခါ တဲရဲ့ တစ်ဖက်နံရံမှာ

အိပ်ပျော်နေတဲ့ မိခင်ဖြစ်သူဆီက ခပ်ဖွဖွ လှုပ်ရှားသံတွေကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

ပေါလ်ဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်က 'အနီးကပ်အာရုံခံစက်' (proximity detector) ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အမှောင်ထဲမှာ ဖော့စဖရပ်မီးချောင်းလေးတွေကြောင့် လင်းနေတဲ့ ဒိုင်ခွက်တွေကို အကဲခတ်နေမိတယ်။

"မကြာခင် ညရောက်တော့မယ် ထင်တယ်" လို့ သူ့မိခင်က ဆိုပါတယ်။ "တဲရဲ့ ကာထားတဲ့ အလွှာတွေကို ဘာလို့ မဖွင့်လိုက်တာလဲ?"

ပေါလ်ဟာ ထိုအခါမှပဲ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ အသက်ရှူသံဟာ အတန်ကြာအောင် ပြောင်းလဲနေခဲ့တာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ သူမဟာ သူ့နီးလာတာ သေချာတဲ့အထိ အမှောင်ထဲမှာ တိတ်တိတ်လေး

လဲလျောင်းနေခဲ့တာပါ။

"ကာထားတာတွေကို ဖွင့်လည်း ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်ဘူး" လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ "မုန်တိုင်း တိုက်သွားတယ်။ တဲတစ်ခုလုံး သဲတွေဖုံးနေပြီ။ ကျွန်တော် ခဏနေရင် တူးထုတ်ပျဲမယ်။"

"ဒန်ကန် (Duncan) ဆီက ဘာသတင်းမှ မရ သေးဘူးလား?"

"ဘာမှ မရသေးဘူး။"

ပေါလ်ဟာ သူ့ရဲ့ လက်မမှာဝတ်ထားတဲ့ မြို့စား မင်းရဲ့ တံဆိပ်လက်စွပ်ကို အလိုလိုနေရင်း ပွတ် သပ်နေမိတယ်။ အဲဒီနောက် ဖခင်ဖြစ်သူကို သေ အောင် ကူညီခဲ့တဲ့ ဒီဂြိုဟ်ပေါ်က အရာဝတ္ထုတွေ အပေါ် ရုတ်တရက် ဒေါသတကြီးဖြစ်လာပြီး တုန်ရီလာပါတယ်။

"မုန်တိုင်းစတိုက်တာကို ငါ ကြားလိုက်တယ်"
လို့ ဂျက်စီကာက ဆိုပါတယ်။

သူမရဲ့ ဘာမှမတောင်းဆိုတဲ့၊
အေးအေးဆေးဆေး စကားလုံးလေးတွေက သူ့ရဲ့
စိတ်ကို တည်ငြိမ်မှု ပြန်ရစေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စိတ်
အာရုံဟာ တဲရဲ့ ကြည်လင်တဲ့ အဆုံးသတ်ကနေ
တစ်ဆင့် သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မုန်တိုင်းစတင်ပုံကို
ပြန်လည်အာရုံစိုက်လိုက်တယ်—သဲပွင့်လေးတွေ
ဟာ မြေနိမ့်ပိုင်းကွင်းပြင်ကို ဖြတ်ပြီး
အေးစက်စက်နဲ့ လွင့်စဉ်လာတယ်။ အဲဒီနောက်
သဲချောင်းလေးတွေနဲ့ သဲတန်းတွေဟာ
ကောင်းကင်ကို ထွန်ယက်သွားသလိုမျိုး ဖြစ်လာ
တယ်။ သူဟာ ကျောက်တောင်စွန်းတစ်ခုကို
မော့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အဲဒီကျောက်တောင်ဟာ

မုန်တိုင်းရဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းသွား
ပြီး ဒိန်ခဲအရောင်ရှိတဲ့ သပ်ပုံစံ နိမ့်နိမ့်လေး ဖြစ်
သွားတာကို မြင်ခဲ့ရတယ်။ သဲတွေဟာ သူတို့ရှိ
ရာ မြေနိမ့်ပိုင်းထဲကို စီးဝင်လာပြီး ကောင်းကင်
တစ်ခုလုံးကို ညိုပုပ်ပုပ်အရောင်နဲ့ ဖုံးလွှမ်းသွား
တယ်။ အဲဒီနောက် တဲတစ်ခုလုံး သဲမြုပ်သွားတဲ့
အခါ အလင်းရောင်အားလုံး ကွယ်ပျောက်သွားပါ
တော့တယ်။

တဲရဲ့ တိုင်တွေဟာ ဖိအားဒဏ်ကြောင့် တစ်ချက်
မြည်သွားခဲ့ပြီး၊ အဲဒီနောက်မှာတော့ မျက်နှာပြင်
ကနေ လေကို စုပ်ထုတ်ပေးနေတဲ့ 'သဲအသက်ရှူ
ပိုက်' (sand snorkel) ရဲ့ အသံတိုးတိုးကလွဲရင်
တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပါတယ်။

"အသံဖမ်းစက်ကို နောက်တစ်ခါ ပြန်စမ်း

ကြည့်ပါဦး" လို့ ဂျက်စီကာက ဆိုပါတယ်။

"အလကားပါပဲ" လို့ သူက ပြောလိုက်တယ်။

သူဟာ လည်ပင်းက ချိတ်လေးမှာရှိတဲ့ စတေး
လ်ဆုရဲ့ 'ရေစုပ်ပိုက်' ကို ယူလိုက်ပြီး ရေနွေးနွေး
တစ်ငုံကို ပါးစပ်ထဲ စုပ်ယူလိုက်ပါတယ်။ ထိုအခါ
မှပဲ သူဟာ အာရာကစ်ဂြိုဟ်ပေါ်က ဘဝကို
တကယ်စတင်နေပြီလို့ တွေးမိလိုက်တယ်—
ကိုယ့်ရဲ့ အသက်ရှူထုတ်လိုက်တဲ့ လေနဲ့
ခန္ဓာကိုယ်က ထွက်တဲ့ အရည်တွေကို ပြန်လည်
သန့်စင်ထားတဲ့ ရေကို သောက်ပြီး အသက်ရှင်
နေရတာပါ။ ဒါဟာ အရသာမရှိဘဲ ပေါ့ပျက်ပျက်
ရေဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ရဲ့ လည်ချောင်းကိုတော့
သက်သာစေပါတယ်။

ဂျက်စီကာဟာ ပေါလ် ရေသောက်နေတဲ့ အသံ

ကို ကြားနေရတယ်။ သူမရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်နေ
တဲ့ စတေးလ်ဆုရဲ့ ချောကျိကျိ အထိအတွေ့ကို
လည်း ခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမကတော့
ရေငတ်တဲ့ဒဏ်ကို မသိချင်ယောင် ဆောင်ထား
လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကို လက်ခံလိုက်ရင် အာရာ
ကစ်ရဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ
ကို အပြည့်အဝ နိုးကြားလာရတော့မှာလေ။ အဲဒီ
မှာဆိုရင် စိုထိုင်းဆ အနည်းငယ်ကိုတောင် ကာ
ကွယ်ရမယ်။ တဲရဲ့ အိတ်ကပ်လေးတွေထဲမှာ စုမိ
တဲ့ ရေစက်အနည်းငယ်ကို တန်ဖိုးထားရမယ်။
အပြင်ကလေးကို အသက်တစ်ချက် ရှူလိုက်မိမှာ
ကိုတောင် နှမြောနေရမှာပါ။

အဲဒီအစား အိပ်စက်ခြင်းထဲကိုပဲ ပြန်ပြီး မျော
ပါသွားရတာက ပိုလွယ်ကူပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ အိပ်ပျော်နေတုန်းက အိပ်မက်တစ်ခု မက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ကို ပြန်တွေးလိုက်ရုံနဲ့ သူမ တုန်လှုပ်မိပါတယ်။ သူမဟာ စီးဆင်းနေတဲ့ သဲတွေအောက်မှာ လက်ကို ဖြန့်ထားပြီး အဲဒီမှာ နာမည်တစ်ခု ရေးထားတယ်- 'မြို့စားမင်း လီတို အဲထရီဒီးစ်' တဲ့။ အဲဒီနာမည်ဟာ သဲတွေနဲ့ အတူ ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အတွက် သူမက ပြန်ပြင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ ပထမဆုံးစာလုံးကို မပြင်ရသေးခင်မှာပဲ နောက်ဆုံးစာလုံးက သဲတွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့ပါတယ်။

သဲတွေက ရပ်မသွားဘူး။

သူမရဲ့ အိပ်မက်ဟာ ငိုကြွေးသံတွေ ဖြစ်လာတယ်- ပိုပြီး ကျယ်လောင်လာတယ်။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ငိုကြွေးသံဟာ သူမရဲ့ စိတ်ထဲက

တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းက သိနေပါတယ်—ဒါဟာ
ကလေးဘဝတုန်းက၊ နို့စို့ကလေးအရွယ်တုန်းက
သူမရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အသံပဲဆိုတာကိုပေါ့။ မှတ်ဉာဏ်
ထဲမှာ ဝေဝါးနေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က
ထွက်ခွာသွားနေတယ်။

ငါ့ရဲ့ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ မိခင်ပေါ့ လို့ ဂျက်စီ
ကာ တွေးမိပါတယ်။ ငါ့ကို မွေးဖွားပေးပြီး ခိုင်း
စေတဲ့အတိုင်း ဂိုဏ်းဝင်ညီအစ်မတွေဆီ အပ်နှံခဲ့
တဲ့ ‘ဘဲနီဂျက်ဆရစ်’ ပေါ့။ သူမဟာ ဟာကိုနန်
သွေးပါတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်လိုက်
ရလို့ ဝမ်းသာနေခဲ့မလား?

"သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ရမယ့်နေရာက စပိုက်စ်
(Spice) ထဲမှာပဲ" လို့ ပေါလ်က ဆိုပါတယ်။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တိုက်ခိုက်

ဖို့ စဉ်းစားနိုင်ရတာလဲ? လို့ သူမ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် မေးနေမိပါတယ်။

"ဂြိုဟ်တစ်ခုလုံးက စပိုက်စ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာ
ပဲ" လို့ သူမက ဆိုပါတယ်။ "မင်း သူတို့ကို
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီမှာ တိုက်ခိုက်မှာလဲ?"

သူ လှုပ်ရှားလိုက်တဲ့ အသံနဲ့ သူတို့ရဲ့ အထုတ်ကို
တဲကြမ်းပြင်ပေါ် ဆွဲခေါ်လိုက်တဲ့ အသံကို သူမ
ကြားလိုက်ရပါတယ်။

"ကာလာဒန် (Caladan) မှာတုန်းကတော့
ရေတပ်အင်အားနဲ့ လေတပ်အင်အားပေါ့" လို့
သူက ဆိုပါတယ်။ "ဒီမှာတော့ ကန္တာရရဲ့
အင်အား (Desert power) ပေါ့။ ဖရီမန်း
(Fremen) တွေဟာ သော့ချက်ပဲ။"

သူ့ရဲ့အသံဟာ တဲအဝင်ဝနားဆီကနေ ထွက်

ပေါ်လာတာပါ။ ဂျက်စီကာရဲ့ ‘ဘဲနီဂျက်ဆရစ်’
လေ့ကျင့်မှုတွေအရ သူ့ရဲ့လေသံထဲမှာ သူမအပေါ်
မပြေလည်သေးတဲ့ ခါးသီးမှုတွေ ပါဝင်နေတာကို
ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဟာကိုနန်တွေကို
မုန်းတီးဖို့ပဲ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာ လို့ သူမ တွေးမိ
ပါတယ်။ အခုတော့ ငါ့ကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်က
ဟာကိုနန်ဖြစ်နေမှန်း သူသိသွားပြီ။ သူ ငါ့ကို
ဘယ်လောက်တောင် နားလည်မှု လွဲနေလိုက်
သလဲ! ငါဟာ မြို့စားမင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
မိန်းမ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ငါဟာ ‘ဘဲနီဂျက်ဆရစ်’ ရဲ့
အမိန့်တွေကိုတောင် ဆန့်ကျင်ပြီး သူ့ရဲ့ဘဝနဲ့ သူ
ရဲ့ တန်ဖိုးထားမှုတွေကို လက်ခံခဲ့သူပါ။

ပေါလ်ရဲ့လက်အောက်မှာ တဲရဲ့အလင်းရောင်

ခလုတ်ဟာ လင်းလာပြီး အမိုးခုံးဧရိယာတစ်ခု
လုံးကို အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းတွေနဲ့ ပြည့်
သွားစေပါတယ်။ ပေါလ်ဟာ တဲအဝင်ဝမှာ
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေပြီး သူ့ရဲ့ ‘စတေးလ်ဆု’
(stillsuit) ဦးထုပ်ကို ကန္တာရပြင်အတွက်
အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်ပါတယ်—
နဖူးကို ဖုံးအုပ်ထားတယ်၊ ပါးစပ်စစ်ထုတ်ပိုက်
ကို တပ်ထားတယ်၊ နှာခေါင်းစွပ်တွေကိုလည်း
အနေအထား ချိန်ညှိထားပါတယ်။ သူ့ရဲ့
မှောင်မည်းတဲ့မျက်လုံးတွေကိုပဲ မြင်နေရပြီး၊
သူမဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ပြန်လည်
မျက်နှာလွှဲသွားတဲ့ မျက်နှာပြင် အစိတ်အပိုင်း
လေးတစ်ခုကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်။

"အပြင်ထွက်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံခြုံ

အောင် ပြင်ထားပါ" လို့ သူက ဆိုပါတယ်။
ပါးစပ်စစ်ထုတ်ပိုက်ကြောင့် သူ့ရဲ့အသံဟာ ဝေ
ဝါးနေပါတယ်။

ဂျက်စီကာဟာ ပါးစပ်ပေါ်မှာ စစ်ထုတ်ပိုက်ကို
တပ်လိုက်ပြီး ပေါလ်က တဲရဲ့အပိတ်ကို ဖွင့်နေ
တာကို ကြည့်ရင်း သူမရဲ့ ဦးထုပ်ကို စတင်ချိန်ညှိ
ပါတယ်။

သူ တဲအဝင်ဝကို ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ သဲတွေက
တဂျိုဂျိုနဲ့ မြည်လာပြီး သဲမှုန်အချို့ဟာ ‘တည်ငြိမ်
ဖိသိပ်စက်’ (static compaction tool) နဲ့ မ
ထိန်းချုပ်နိုင်ခင်မှာပဲ တဲထဲကို စီးဝင်လာပါ
တယ်။ ထိုစက်က သဲမှုန်တွေကို ပြန်လည်စီစဉ်
ပေးလိုက်တဲ့အခါ သဲနံရံထဲမှာ အပေါက်တစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ သူဟာ အပြင်ကို လျှော့ခနဲ

ထွက်သွားပြီး သူမရဲ့ နားတွေကတော့ မျက်နှာပြင်ပေါ်ကို သူ တက်လှမ်းနေတဲ့ အသံ တွေကို နောက်ယောင်ခံလိုက်နေမိပါတယ်။

အပြင်မှာ ငါတို့ ဘာတွေနဲ့ တွေ့ရမလဲ? လို့ သူမ တွေးနေမိတယ်။ ဟာကိုနန်တပ်တွေနဲ့ ဆာဒူကာ (Sardaukar) တွေကတော့ ငါတို့ မျှော်လင့်ထား တဲ့ အန္တရာယ်တွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ မသိသေး တဲ့ အန္တရာယ်တွေကကော ဘာတွေ ဖြစ်မလဲ?

သူမဟာ တည်ငြိမ်ဖိသိပ်စက်နဲ့ အထုတ်ထဲက တခြားထူးဆန်းတဲ့ ကိရိယာတွေအကြောင်းကို တွေးမိပါတယ်။ ဒီကိရိယာတစ်ခုချင်းစီဟာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ အန္တရာယ်တွေရဲ့ ပြယုဂ် တွေအဖြစ် သူမရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။

အဲဒီနောက် မျက်နှာပြင်က သဲတွေဆီကလာတဲ့
ပူနွေးတဲ့လေညှင်းဟာ စစ်ထုတ်ပိုက်ရဲ့
အထက်က သူမရဲ့ ပါးပြင်တွေကို လာရောက်ထိ
တွေ့တာကို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

"အထုတ်ကို လှမ်းပေးပါဦး။" ဒါဟာ ပေါလ်ရဲ့
အသံပါ။ တိုးညှင်းပြီး သတိထားနေတဲ့ လေသံမျိုး
ပါ။

သူမဟာ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ဆောင်လိုက်ပါ
တယ်။ အထုတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ကနေ တွန်းပို့
လိုက်တဲ့အခါ ရေဘူးတွေထဲက ရေသံတွေကို
ကြားလိုက်ရပါတယ်။ သူမဟာ အပေါ်ကို
မော့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကြယ်ရောင်တွေကို
နောက်ခံထားပြီး ပေါလ်ရဲ့ ပုံရိပ်ကို မြင်လိုက်ရပါ
တယ်။

"ဒီမှာ" လို့ သူက ဆိုပြီး လက်လှမ်းကာ အထုတ်
ကို မျက်နှာပြင်ပေါ် ဆွဲတင်လိုက်ပါတယ်။

အခုတော့ သူမဟာ ကြယ်တွေရဲ့ စက်ဝိုင်းပုံစံကို
ပဲ မြင်နေရပါတော့တယ်။ အဲဒီကြယ်တွေဟာ
သူမဆီကို ဦးတည်ထားတဲ့ လက်နက်တွေရဲ့
တောက်ပတဲ့ ထိပ်ဖျားတွေလိုပါပဲ။ ဥက္ကာခဲအုပ်စု
ကြီးဟာ သူမမြင်နေရတဲ့ ညကောင်းကင်ယံကို
ဖြတ်သန်းသွားပါတယ်။ ထိုဥက္ကာခဲတွေဟာ သူမ
အတွက်တော့ သတိပေးချက်တစ်ခုလို၊ ကျားသစ်
ရဲ့ အစင်းကြောင်းတွေလို၊ သူမရဲ့ သွေးတွေကို ခဲ
သွားစေတဲ့ တောက်ပနေတဲ့ သံချိုင်းကမ္ဘည်းပြား
တွေလို ခံစားနေရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းပေါ်
မှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဆုကြေးငွေတွေရဲ့
အေးစက်စက် အရှိန်အဝါကိုလည်း သူမ ခံစား

လိုက်ရပါတယ်။

"မြန်မြန်လုပ်ပါ" လို့ ပေါလ်က ဆိုပါတယ်။

"ကျွန်တော် တဲကို ပြန်သိမ်းချင်ပြီ။"

မျက်နှာပြင်က သဲတွေဟာ သူမရဲ့ ဘယ်ဘက် လက်ကို လာရောက်ထိတွေ့ပါတယ်။ လက် တစ်ဖက်က သဲဘယ်လောက်များများ ဆုပ်ကိုင် ထားနိုင်မှာလဲ? လို့ သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေး နေမိပါတယ်။

"ကျွန်တော် ကူရမလား?" လို့ ပေါလ်က မေးပါ တယ်။

"မလိုဘူး။"

သူမဟာ ခြောက်ကပ်နေတဲ့ လည်ချောင်းကို တစ်ချက် မျှုချလိုက်ပြီး အပေါက်ထဲကို လျှောဝင် လိုက်ပါတယ်။ ဖိသိပ်ထားတဲ့ သဲတွေက သူမရဲ့

လက်အောက်မှာ တဂျိဂျိ မြည်နေတာကို ခံစား
လိုက်ရပါတယ်။ ပေါလ်က လက်လှမ်းပြီး သူမရဲ့
လက်မောင်းကို ဆွဲယူလိုက်ပါတယ်။ သူမဟာ
ကြယ်ရောင်တွေ လင်းလက်နေတဲ့ ကန္တာရရဲ့
ချောမွေ့တဲ့ နေရာလေးတစ်ခုပေါ်မှာ သူ့ဘေးနား
မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်
လိုက်ပါတယ်။ သဲတွေဟာ သူတို့ရှိရာ မြေနိမ့်
ပိုင်းကွင်းပြင်ကို ပြည့်လှနီးပါး ဖြစ်နေပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်က ကျောက်ဆောင်တွေရဲ့
အနားသတ်လေးကိုပဲ မြင်ရပါတော့တယ်။ သူမ
ဟာ လေ့ကျင့်ထားတဲ့ အာရုံခံစားမှုတွေနဲ့ အ
မှောင်ထုထဲကို စူးစမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။

တိရစ္ဆာန်လေးတွေရဲ့ အသံ။

ငှက်သံတွေ။

သဲတွေ ပြိုကျသံနဲ့ အဲဒီထဲက သတ္တဝါလေးတွေ
ရဲ့ တိုးညှင်းတဲ့ အသံတွေ။

ပေါလ်ကတော့ သူတို့ရဲ့ တဲကို ပြန်လိပ်ပြီး
အပေါက်ထဲကနေ ပြန်ထုတ်နေပါတယ်။

ကြယ်ရောင်တွေဟာ ညအမှောင်ထုကို
အနည်းငယ် ဖယ်ရှားပေးရုံသာ ရှိသေးတာ
ကြောင့် အရိပ်တစ်ခုချင်းစီဟာ ခြိမ်းခြောက်မှု
တွေနဲ့ ပြည့်နေသလိုပါပဲ။ သူမဟာ အမှောင်ထု
တွေကို စိုက်ကြည့်နေမိပါတယ်။

အမည်းရောင်ဆိုတာ မျက်ကွယ်ပြုထားတဲ့
အတိတ်ကို ပြန်သတိရခြင်းပဲ လို့ သူမ တွေးမိပါ
တယ်။ မိမိရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေကို ရှေးကျ
လွန်းတဲ့ အတိတ်မှာ လိုက်လံရှာဖွေခဲ့တဲ့ သတ္တဝါ
တွေရဲ့ အော်ဟစ်သံတွေကို နားထောင်နေရသလို

မျိုး၊ ဒါကို မိမိရဲ့ ရှေးဦးဆဲလ်လေးတွေကပဲ
မှတ်မိနေတာပါ။ နားတွေက မြင်နေရတယ်၊
နှာခေါင်းတွေက မြင်နေရတယ်။

ခဏအကြာမှာတော့ ပေါလ်ဟာ သူမဘေးမှာ
ရပ်လိုက်ပြီး "ဒန်ကန်က ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူး
တယ်၊ အကယ်၍ သူ အဖမ်းခံရရင် ဒီလောက်
အထိပဲ သူ တောင့်ခံနိုင်လိမ့်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်
တို့ အခု ဒီကနေ ထွက်သွားရမယ်" လို့ ဆိုပါ
တယ်။ သူဟာ အထုတ်ကို ပခုံးမှာ လွယ်လိုက်ပြီး
ကွင်းပြင်ရဲ့ တိမ်တိမ်လေးရှိတဲ့ အနားသတ်ကို
ဖြတ်ကျော်ကာ ကန္တာရပြင်ကျယ်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်
နေတဲ့ ကျောက်ဆောင်စွန်းတစ်ခုပေါ်ကို တက်
လှမ်းသွားပါတော့တယ်။

ဂျက်စီကာဟာ အလိုအလျောက်ပဲ သူ့နောက်က

လိုက်ပါသွားခဲ့ပြီး၊ အခု သူမဟာ သားဖြစ်သူရဲ့ ပတ်လမ်းထဲမှာပဲ ရှင်သန်နေထိုင်ရတော့မယ်ဆိုတာကို သတိပြုမိလိုက်ပါတယ်။

အခုအချိန်မှာတော့ ငါ့ရဲ့ ပူဆွေးမှုဟာ ပင်လယ်ပြင်က သဲသောင်ပြင်တွေထက်တောင် ပိုပြီး လေးလံနေပြီ လို့ သူမ တွေးမိပါတယ်။ ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ ငါ့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ အရာအားလုံးကို ဆေးကြောပစ်လိုက်ပြီး အရှေးကျဆုံး ရည်မှန်းချက်တစ်ခုပဲ ကျန်ရစ်စေတော့တယ်— အဲဒါကတော့ 'မနက်ဖြန်ရဲ့ အသက်ရှင်သန်မှု' ပါပဲ။ အခု ငါဟာ ငါ့ရဲ့ မြို့စားမင်းငယ်လေးနဲ့ မွေးဖွားလာဦးမယ့် သမီးလေးအတွက်ပဲ အသက်ရှင်နေတော့မယ်။

သူမဟာ ပေါလ်ရဲ့ ဘေးနားကို တက်လှမ်းသွား

စဉ်မှာ ခြေထောက်အောက်က သဲတွေက သူမကို ဆွဲထားသလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

ပေါလ်ကတော့ ကျောက်တောင်တန်းတွေကို ဖြတ်ပြီး မြောက်ဘက်ဆီကို ငေးကြည့်နေကာ ဝေးကွာလှတဲ့ တောင်စွန်းတစ်ခုကို အကဲခတ်နေ ပါတယ်။

ဝေးလံလှတဲ့ ထိုကျောက်တောင်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် ဟာ ကြယ်ရောင်တွေအောက်မှာ ပေါ်လွင်နေတဲ့ ရှေးဟောင်းစစ်သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလိုပါပဲ။ မ မြင်ရတဲ့ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ကြွတက်နေ သလိုမျိုး လေလှိုင်းဖမ်းအင်တင်နာတွေ၊ နောက် ဘက်ကို ကွေးညွတ်နေတဲ့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်တွေနဲ့ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းက 'pi' (π) ပုံသဏ္ဍာန် ထောင် တက်နေတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို မြင်နေရပါ

တယ်။

ထိုပုံရိပ်ရဲ့ အထက်မှာ လိမ္မော်ရောင်
အလင်းတန်းတစ်ခု ပွင့်ထွက်လာပြီး၊
ခရမ်းရောင် အလင်းတန်းတစ်ခုက အဲဒီ
လိမ္မော်ရောင် အလင်းထဲကို ထိုးစိုက်ကျသွားပါ
တယ်။

နောက်ထပ် ခရမ်းရောင် အလင်းတန်းတစ်ခု!
ပြီးတော့ နောက်ထပ် လိမ္မော်ရောင် အလင်းပွင့်
တစ်ခု!

ဒါဟာ ရှေးဟောင်း ရေတပ်တိုက်ပွဲတစ်ခုက
အမြောက်သံတွေကို ပြန်လည်အမှတ်ရစေသလို
မျိုး ဖြစ်နေပြီး၊ အဲဒီမြင်ကွင်းက သူတို့ကို ငေး
ကြည့်နေမိအောင် ဖမ်းစားထားပါတယ်။

"မီးတိုင်ကြီးတွေပဲ" လို့ ပေါလ်က တိုးတိုးလေး

ရေရွတ်လိုက်ပါတယ်။

ဝေးကွာလှတဲ့ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ အနီ
ရောင်မျက်လုံးတွေလို အဝိုင်းလိုက် တက်လာပါ
တယ်။ ခရမ်းရောင်မျဉ်းတန်းတွေက
ကောင်းကင်ယံကို ရက်လုပ်နေကြပါတယ်။

"ဂျက်ဖလဲယား (Jetflares) တွေနဲ့ လေဆာ
သေနတ် (lasguns) တွပဲ" လို့ ဂျက်စီကာက ဆို
ပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ ဘယ်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကနေ
ဖုန်မှုန်တွေကြောင့် နီမြန်းနေတဲ့ အာရာကစ်ရဲ့
ပထမလမင်း ထွက်ပေါ်လာတဲ့အခါ၊ အဲဒီမှာ
မုန်တိုင်းလမ်းကြောင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ
တယ်—ကန္တာရပြင်ပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဖဲပြား
တန်းလေးတစ်ခုလိုပါပဲ။

"ဒါ ငါတို့ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ ဟာကိုနန်တို့ရဲ့ 'သော်ပိတာ' (ornithopters) တွေ ဖြစ်ရမယ်" လို့ ပေါလ်က ဆိုပါတယ်။ "သူတို့ ကန္တာရကို ဖြတ်တောက်နေပုံက ... အဲဒီမှာ ရှိသမျှ အရာအားလုံးကို သေချာနင်းခြေပစ်နေသလိုပဲ ... ပိုးကောင် အသိုက်တစ်ခုကို နင်းခြေဖျက်ဆီးပစ်သလိုမျိုးပေါ့။"

"ဒါမှမဟုတ် အဲထရီဒီးစ်တို့ရဲ့ အသိုက်ပေါ့" လို့ ဂျက်စီကာက ဆိုပါတယ်။

"ငါတို့ ပုန်းခိုရာနေရာ ရှာရမယ်" လို့ ပေါလ်က ဆိုပါတယ်။ "တောင်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး ကျောက်ဆောင်တွေကြားကနေ သွားကြမယ်။ အကယ်၍ သူတို့ ငါတို့ကို ကွင်းပြင်ထဲမှာ တွေ့သွားရင်တော့ . . ." သူဟာ လှည့်လိုက်ပြီး အ

ထုတ်ကို ပခုံးပေါ်မှာ သေချာချိန်ညှိလိုက်ပါ
တယ်။ "သူတို့က လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဘယ်အရာကိုမ
ဆို သတ်နေကြတာ။"

သူ ကျောက်ဆောင်စွန်းအတိုင်း ခြေတစ်လှမ်း
လှမ်းလိုက်တဲ့ အခိုက်အတန့်မှာပဲ၊ လေထဲမှာ ဝဲပျံ
နေတဲ့ လေယာဉ်တွေရဲ့ တိုးညှင်းတဲ့ အသံကို
ကြားလိုက်ရပြီး၊ သူတို့ရဲ့ အထက်မှာ 'သော်ပီ
တာ' တွေရဲ့ အမှောင်ပုံရိပ်တွေကို မြင်လိုက်ရပါ
တော့တယ်။

***